

บทที่ 4

กฎหมายลายลักษณ์อักษร (Statutory Law)

ถึงแม้ว่ากฎหมายที่เกิดจากแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาจะเป็นแกนของคอมมอนลอว์ก็ตาม แต่กฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ตราขึ้นโดยรัฐสภานั้นวันจะทวีความสำคัญในสาขาต่าง ๆ และเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกวัน รัฐสภาของรัฐบาลกลางและของแต่ละมลรัฐ ต่างก็ตรากฎหมายลายลักษณ์อักษรออกมาอย่างมากมาย นอกจากนี้ยังมีระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์การปกครองท้องถิ่นในแต่ละมลรัฐด้วย การวินิจฉัยว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรเหล่านี้มีผลสมบูรณ์ ใช้อย่างไรได้เพียงใดเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ศาลมีอำนาจที่จะวินิจฉัยว่าบทบัญญัติของรัฐสภานั้นขัดกับรัฐธรรมนูญที่เรียกว่า “Judicial review” ศาลอาจไม่ยอมรับกฎหมายที่ตราขึ้นโดยรัฐสภามาปรับบังคับคดีที่เกิดขึ้น ถ้าหากศาลเห็นว่ากฎหมายนั้นขัดกับกฎหมายที่มีศักดิ์สูงกว่า ด้วยเหตุนี้เราจึงควรจะทราบลำดับชั้นของกฎหมายลายลักษณ์อักษร มีดังนี้คือ

1. รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา (The Constitution of the United States) สำหรับรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกานี้เป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน (The Supreme Law of The Land) ซึ่งมีศักดิ์สูงกว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรอื่น ๆ ศาลสูงสหรัฐเป็นผู้ชี้ขาดเมื่อมีข้อพิพาททางรัฐธรรมนูญ การเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีคะแนนเสียงมากกว่า 2 ใน 3 ของสภาทั้งสองเสนอให้เพิ่มเติม และจะต้องมีรัฐสภาสามในสี่ของมลรัฐทั้งหมดให้สัตยาบันหรือสภาร่างรัฐธรรมนูญของมลรัฐจำนวน 3 ใน 4 ให้สัตยาบัน บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งหมดมีอยู่ 27 บทด้วยกัน บทบัญญัติเพิ่มเติม 15 ฉบับหลังล้วนแต่ตราขึ้นหลังปี ค.ศ. 1791 ทั้งสิ้น

2. สนธิสัญญาที่ได้รับการให้สัตยาบันแล้ว (Ratified Treaty) สนธิสัญญาที่สหรัฐอเมริกาทำกับประเทศอื่น และได้รับการให้สัตยาบันแล้วโดยสภาเซเนต เป็นกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่มีศักดิ์เท่ากับกฎหมายที่ตราโดยรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา ถ้าหากสนธิสัญญาขัดกับบทบัญญัติภายหลังของรัฐสภา บทบัญญัติของรัฐสภาย่อมมีผล

นอกจากอำนาจการทำสนธิสัญญาแล้ว ประธานาธิบดียังมีอำนาจทำข้อตกลงฝ่ายบริหาร (Executive Agreement) แต่เป็นอำนาจที่มีขอบเขตจำกัดมาก กล่าวคือ ถึงแม้ประธานาธิบดีจะมีอำนาจที่จะทำข้อตกลงฝ่ายบริหารกับประเทศอื่น โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของรัฐสภาก็ตาม แต่อำนาจในการทำความตกลงของฝ่ายบริหารนี้มีอยู่อย่างจำกัด ศาลเองก็ยอมรับว่าข้อตกลงของฝ่ายบริหารกับสนธิสัญญามีผลเหมือนกันและดูเหมือนว่าข้อตกลงฝ่ายบริหารจะมีจำนวนมากกว่าสนธิสัญญาเสียอีก

3. รัฐบัญญัติของรัฐบาลสหรัฐ (Federal Statutes) รัฐสภาสหรัฐอเมริกา นอกจากจะมีอำนาจตามที่กำหนดไว้เป็นข้อ ๆ ในรัฐธรรมนูญแล้ว ยังมีอำนาจที่จะตรากฎหมายทุกอย่างที่เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้การปฏิบัติตามอำนาจที่มอบให้ กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ เป็นไปได้ อำนาจในการตรากฎหมายที่เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้การปฏิบัติการณ์เป็นไปได้นี้ได้รับการตีความอย่างกว้างขวาง ทำให้รัฐสภามีอำนาจในการตรากฎหมายเพื่อดำเนินการทุกอย่างตามอำนาจที่ให้ไว้ในรัฐธรรมนูญ เมื่อเห็นว่าจำเป็น รัฐบัญญัติของรัฐบาลกลางมีศักดิ์เท่ากับสนธิสัญญา และจะต้องไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ในกรณีรัฐบัญญัติของรัฐบาลอาจตีความได้สองนัย คือนัยหนึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญ อีกนัยหนึ่งไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ศาลจะตีความไปในนัยที่จะทำให้กฎหมายนั้นไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ

4. คำสั่ง กฎ ระเบียบ ของฝ่ายบริหารรัฐบาลกลาง

รัฐธรรมนูญให้อำนาจประธานาธิบดีมีอำนาจในการออกคำสั่งของฝ่ายบริหารซึ่งมีลักษณะและมีผลเหมือนกับกฎหมายที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติ แต่อำนาจเช่นนี้มีอยู่อย่างจำกัดมาก นอกจากนี้องค์กรฝ่ายบริหารของรัฐบาลกลางบางอันก็ได้รับมอบอำนาจให้ออกระเบียบและกฎข้อบังคับตามที่รัฐบัญญัติให้อำนาจไว้ กฎ ระเบียบและข้อบังคับเหล่านี้มีศักดิ์สูงกว่ากฎหมายที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาของมลรัฐ

5. รัฐธรรมนูญของมลรัฐ รัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐ อยู่ในบังคับของรัฐบัญญัติของรัฐบาลกลาง แต่รัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐย่อมเป็นกฎหมายสูงสุดภายในมลรัฐนั้น รัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐส่วนมากมักจะมีรายละเอียดมากกว่ารัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางและมีการเพิ่มเติมอยู่เสมอ

6. รัฐบัญญัติของมลรัฐ (State Statutes) รัฐบัญญัติของมลรัฐนั้นอยู่ภายใต้บังคับของรัฐบัญญัติของรัฐบาลกลาง และรัฐธรรมนูญของมลรัฐนั่นเอง รัฐบัญญัติของแต่ละมลรัฐ นับว่ามีความสำคัญต่อกฎหมายหลายสาขาที่แต่ละมลรัฐยังมีอำนาจจะบัญญัติออกมา ตามบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 10 กำหนดไว้ว่าอำนาจที่ไม่ได้มอบให้กับสหรัฐหรือไม่ได้ห้ามสำหรับมลรัฐ ยังคงเป็นอำนาจของแต่ละมลรัฐและประชาชนของมลรัฐนั้น ๆ บางครั้งถึงแม้รัฐธรรมนูญจะให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางก็ตาม แต่อำนาจนั้นไม่ใช่อำนาจของรัฐบาลกลางเด็ดขาดแต่ผู้เดียว ในกรณีเช่นนี้มลรัฐย่อมมีอำนาจเช่นเดียวกัน เมื่อรัฐบาลกลางไม่ได้ครอบคลุมเรื่องหนึ่ง ๆ ไว้ทั้งหมด จึงยังเปิดช่องให้รัฐบัญญัติของมลรัฐมีบทบาทบ้าง ตามปกตินักกฎหมายจะเกี่ยวข้องกับรัฐบัญญัติของมลรัฐมากกว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

7. กฎและระเบียบของฝ่ายบริหารมลรัฐ (State Administrative Rules and Regulations) กฎและระเบียบของฝ่ายบริหารมลรัฐก็มีหน้าที่ทำนองเดียวกับกฎ และระเบียบของฝ่ายบริหารสหรัฐ เพียงแต่มีความสำคัญน้อยกว่าเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นกฎหรือระเบียบเกี่ยวกับการให้อนุญาตทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในมลรัฐ

8. เทศบัญญัติและข้อบังคับขององค์การปกครองท้องถิ่น ในแต่ละมลรัฐมักจะแบ่งการปกครองออกเป็นเคาน์ตี (County) ซึ่งเทียบได้กับจังหวัด ในแต่ละเคาน์ตีมีอำนาจที่จะตราข้อบังคับของเคาน์ตีนั้น เคาน์ตีหนึ่ง ๆ ยังแบ่งออกเป็นเทศบาล เทศบาลแต่ละแห่งก็มีอำนาจที่จะตราข้อบังคับที่เรียกว่าเทศบัญญัติได้อีก เทศบัญญัติส่วนใหญ่เป็นเรื่องกำหนดขึ้นเพื่อรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นนั่นเอง นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ยังอาจออกระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ได้อีก

